

[Peter Larsen.]

serne orienterer folk, kan jeg måske være enig i dette. Men det er formen, hvorunder man orienterer, det drejer sig om, og jeg synes, det er helt urimeligt, at denne form antager den karakter, som omtalte påstempling er udtryk for, idet det jo reelt er et påbud eller i hvert fald af mange mennesker opfattes som et påbud. Jeg kan da være helt enig i, at saglige hensyn spiller ind i vurderingen af disse spørgsmål, men jeg tror også, at der er andet end saglige hensyn, der er bestemmende for udfaldet af denne sag, for der har jo ikke været foretaget indkaldelse af tilbud, licitation el. lign.

Jeg vil derfor gerne slutte med et til lægsspørgsmål til den højtærede socialminister. Idet jeg går ud fra, at vi fortsat under udbygningen af vort socialvæsen vil støde på, at institutioner og foreninger skal godkendes, vil jeg gerne spørge, om ministeren da vil være indstillet på at opstille sådanne betingelser, at vi for fremtiden får sikkerhed for, at man ikke på disse områder giver en godkendelse uden at have sikkerhed for, at denne ikke giver anledning til forskelsbehandling.

Socialministeren (Bundvad): Hvad angår den påstempling, det ærede medlem omtalte, sker der det, at efter opsigelsen af overenskomsten med det pågældende firma nævnes dette firma ikke længere i påstemplingen. Påstemplingen sker jo som en kaution fra sygekassen, og jeg kan oplyse, at påstemplingen i fremtiden i de københavnske sygekasser vil lyde således: ved køb af ovennævnte hjælpemidler betaler sygekassen $\frac{2}{3}$ af udgiften, dog højst det og det antal kroner. Mere kommer der ikke til at stå. Det vil altså sige, at den pågældende patient er frit stillet med hensyn til at købe.

Så blev der spurgt, om jeg kunne garantere for, at der skete en virkelig uvildig behandling af, hvem der var egnet til at levere eventuelle hjælpemidler inden for dette område — har kan vi tænke på bandager, ortopædisk fodtøj o. s. v. Jeg kan sige, at socialministeriet i 1960 nedsatte et udvalg under invalideforsikringsretten. Udvalget består af en repræsentant for invalideretten, to læger udpeget af sundhedsstyrelsen, tre fra ortopædernes sammenslutning og en

forbrugerrepræsentant, som altså er uafhængig af disse grupper. Dette udvalg afgør, hvilke firmaer der kan stå inde for den kvalitet, vi har brug for. For så vidt angår skomagere, der leverer fodtøj, foregår der en prøve på Teknologisk Institut, og det er instituttets prøvemestre, der udtager det, som synes egnet, så jeg tror, vi her er dækket helt ind over for, hvad der er forsvarligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Skræppenborg-Nielsen* til forsvarsministeren:

„Vil ministeren medvirke til, at forsvarets lægekorps afgiver et antal læger til afhjælpning af lægemangelen på vore sygehuse, institutioner m. v.?”

Skræppenborg-Nielsen: Folketingets medlemmer får næsten daglig direkte eller indirekte henvendelser om og opfordringer til at tage sig af denne eller hin sag. Det siger næsten sig selv, at folketingets medlemmer ikke har pligt til i folketinget at rejse alle de sager og alle de spørgsmål, der stilles dem, da dette for det første ville være helt uoverkommeligt og for det andet ofte u hensigtsmæssigt. Men har vi ikke pligt, har vi imidlertid ret til, hvis vi finder det hensigtsmæssigt og betydningsfuldt, at rejse enhver sag og stille ethvert spørgsmål her i folketinget, og godt er det, at det er sådan.

Uden større diskussion kan vist alle blive enige om, at det er af uendelig stor betydning, at den visse steder ligefrem akutte lægemangel, vi bedrøveligvis må konstatere her i landet, så vidt gørligt afhjælpes så meget og så hurtigt som overhovedet muligt af hensyn til patienterne og arbejdet i øvrigt på vore sygehuse og institutioner.

Det er, forekommer det mig imidlertid, ret sjældent, at sagkyndige anviser veje og midler til at bøde på denne alvorlige lægemangel, ikke om 5 eller 10 år, men straks, lige nu — men det sker altså. Overkirurg, dr. med. August Hagen, amts- og bysygehuset i Middelfart, har således i en kronik i Politiken for den 25. november 1963 bl. a. rejst spørgsmålet om, hvorvidt hærens lægekorps ikke burde afgive yngre læger til afhjælpning af lægemangelen, og det er denne kronik, der er årsagen til, at